

[Bligrav-Nielsen]

Hr. Duetoft må bære over med mig, men det synes at være nødvendigt med en kort repetition af sammenhængen: Baggrunden for denne sag er, at Danmark fik sin energihandlingsplan i 1990. Den baserer sig, som jeg før nævnte, på FN's klimapanel's anbefalinger, som senere er udmøntet i den såkaldte Brundtland-rapport. Denne energihandlingsplan indeholder en række nødvendige hovedelementer, som er forudsætningen for, at Danmark kan leve op til disse væsentlige tiltag, nemlig at reducere belastningen af miljøet og især fokusere på energisektoren, fordi den er særlig belastende for miljøet. Det er udgangspunktet, vi anser det for at være meget væsentligt, og jeg forstod, at det gjorde KVR-regeringen også.

Der er en række hovedelementer i energihandlingsplanen, som næsten hele Folketinget har tilsluttet sig. Vi skal reducere vort energiforbrug kraftigt, vi skal i langt højere grad gøre brug af renere energikilder, og målet er, at CO₂-udslippet fra Danmark skal være reduceret med 20 pct. i år 2005. Indtil i dag troede jeg, at der stadig var et bredt politisk flertal for det, men jeg tvivler noget på, at regeringspartierne står bag det.

Regeringspartierne kan nemlig ikke både fastholde deres standpunkt om at nå disse reduktionsmål og samtidig sige nej til en dansk CO₂-afgift. Selv en flygtig gennemlæsning af energihandlingsplanen vil vise, at det tiltag, der hedder omlægning af de danske energifgifter, herunder indførelse af en miljøafgift på brændstoffer i forhold til deres forureningsgrad, er et meget vigtigt element, for at man kan nå energihandlingsplanens mål. Derfor ser vi desværre i dag meget tydeligt, at Venstre og De Konservative flygter fra det, man tidligere er gået ind for. Vi må kræve, at man står ved det, man er gået ind for, eller i det mindste siger, at nu har man skiftet standpunkt.

Samtidig kan jeg sige, som hr. Duetoft så rigtigt fremhæver, at et af tilskudsforslagene er et godt incitament for en hurtigere omstilling til decentral kraftvarme, og denne omstilling er et andet virkelig effektivt element i bestræbelserne for at reducere miljøbelastningen fra energisektoren.

Når vi har fundet det nødvendigt med en stimulator, hænger det jo ikke mindst sammen med, at vi må konstatere, at den nuværende energiminister har mere end antydnet, at den

decentrale kraftvarmeudbygning, der er taget beslutning om, nok ikke haster så meget. I et interview, hun gav for ca. 1 år siden, kort efter sin tiltræden som energiminister, lod hun i hvert fald forstå, at der muligvis skulle tages nogle hensyn til forbrugerpriserne, og at nogle værker muligvis ikke skulle omstilles så hurtigt. Og alle disse signaler måtte nødvendigvis betyde, at aktørerne i denne sag, fjernvarmeværker, naturgasselskaber, elværker, måtte sige: Nå, skal vi nu til at revidere igen, vi må nok hellere tage den lidt med ro!

Ikke mindst på denne baggrund har vi fundet det nødvendigt at fremsætte et forslag, der virkelig stimulerer til en omstilling, og så må hr. Peter Hansen-Nord jo også på et tidspunkt træffe sit valg. Ønsker hr. Peter Hansen-Nord denne omstilling, som i sig selv også fremskynder tidspunktet for den del af den decentrale kraftvarmeudbygning, der har at gøre med biobrændslerne? Hvis dette er tilfældet, bør hr. Peter Hansen-Nord, hvis han ikke kan gå ind for det foreliggende forslag, fremlægge det forslag, Venstre vil have fremmet. Man kan ikke fortsætte med den tvetydige tale om, at man gerne vil fremme biobrændslernes indplacering, men ikke vil gøre det med de midler, vi foreslår; man må selv anvise andre veje. Og hr. Peter Hansen-Nord kan jo slet ikke føre frem, at biobrændslerne skal placeres lidt stærkere på bekostning af naturgassen; ikke mindst hr. Peter Hansen-Nords parti er forpligtet til at få økonomien til at hænge sammen i det naturgasnet, som blev startet på et tidspunkt, hvor hr. Peter Hansen-Nords partifælle hr. Arne Christiansen var minister for dette område.

Nej, der er sammenhæng, der er konsekvens i det her. Man kan altså ikke afslå dette forslag og samtidig påberåbe sig, at man fastholder målsætningen i den danske energipolitik, og derfor har hr. Poul Nielson meget ret i, at forslaget fastholder energipolitikken på det spor, den har fulgt i en række år, og hvor miljø siden har fået en kraftig prioritering i de senere år, især gennem energihandlingsplanen.

Så vil jeg godt sige med hensyn til EF, at det er en total misforståelse – som jeg også nævnte før – at forslaget ikke harmonerer med, hvad EF foreslår. Jeg står her med EF's pressemeddelelse af 26. september, som Energiministeriet har udsendt til CO₂-forhandlerne, og jeg vil tillade mig at gøre opmærksom på, at her siger